

Дорослим, які забули подорослішати,
та їхнім дітям

Застереження:
Пам'ятай, що навіть у Королівство дурниць
краще потрапляти зі своїми дорослими

Кажуть, що коли пхати носа куди не треба, то може статися щось неприємне. За весь свій довгий вік, із якого майже два роки вмію читати й писати, я ще жодного разу не бачила паркану чи дверей із написом «Куди не треба» або ще більш застережливим «Не пхати носа — тут „куди не треба”»!

Дорослі завжди щось понавигадують, а ти потім морочи собі голову, що вони мали на увазі. Морщиш лоба, щоби краще думалось. І думаєш, думаєш... А від цього, між іншим, зморшки можуть виникнути. Чи таке лихо мені потрібне в молодому віці років?

Я це для чого розповідаю? Думаєте, щоб показати, яка я розумна й розсудлива? Та ж ні! Хоч я справді розумна, поміркована, гарна і багато в чому неперевершена. І про все це треба похвалитися дуже скромно. Але якось іншим разом, бо зараз розповідатиму про те, що розповідається, а не навпаки.

Так-от, іду я собі, така гарна й весела. Точніше, дуже гарна, бо в новенькій сукенці, і просто весела. Гуляю, нікого не чіпаю. Аж раптом бачу на бруківці напис крейдою «Аха!» Знаєте, таке саме «аха!» радісним гучним голосом кричать, коли

хтось ховається і його знаходять. І тут це «Аха!» і стрілочка намальована, ніби вказує, куди йти тому, кого знайшли.

— А от і ні, — кажу впевнено, — ніяке не «Аха», бо я ні від кого не ховалася!

Ще трохи пометикувала й повернула за стрілкою. А що? Можливо, у тій стороні ще хтось не знає, яка я неперевершена. Ви б самі що обрали: іти гуляти куди завгодно чи в напрямку цікавого напису? Звісно, розумні люди самі обирають, куди їм крокувати, і не підуть туди, куди їх хтось чи щось націлює. Отож пішла я собі далі, цілком випадково, у напрямку, куди вказувала стрілка.

Бачу знову на дорозі «Аха! Двічі!»

— Аж ніяк не «двічі!» — заперечую. — А навпаки — жоднісінького разу! Бо я не ховалася! Повторюю це і дуже голосно, якщо раптом хтось не розчув!

Написане миттєво змінюється на «Аха! І аха!» А стрілочка поряд із ним указує новий напрямок.

— Ну, знаєте, — кажу поважно. — Це вже щось!

Пішла за стрілкою, щоб висловити комусь величезне обурення, а сама думаю: хто такий отой *щось*, якого я згадала, чи що воно таке? Якщо мені це невідомо, то навіщо мені цього *щось* згадувати?

Я майже придумала розумне пояснення, але трохи не встигла, бо побачила новий напис. Такого я аж ніяк не сподівалась угледіти. Тому зупинилась і перечитала кілька разів: по літерах, по складах і цілими словами. Трьох способів було достатньо, щоб упевнитись — побачене на звичайнісіньких дверях я прочитала правильно з першого разу. Але такого не могло бути! Тому я використала ще один надійний і перевірений метод: прочитала слова спочатку лівим

оком, а потім — правим. Зайвий клопіт, бо все до єдиної літери виявилось однаковісіньким!

Навіть від читання подумки нічого не змінювалося!

Якщо читати вголос, то було написано таке: «Куди не треба».

На моєму місці кожен здивувався б: ніколи в житті такого не бачила, аж раптом ось воно!

— Це точно «куди не треба»? — Я досі ще трішки сумнівалася. — Чи аби щось написати?

Напис нараз розвіяв мої сумніви: «Це точно „куди не треба“! Пхай свого носа!»

«Ха, — подумала, — он що понавигадували! Я впхну свою кирпу в ті двері, а по ній одразу ушкварить неприємностями й іншими непередбачуваностями! Ні-за-що!»

Іноді я буваю розсудливою та обережною. Тому затулила носика долонею, а вільною рукою відчинила двері. Хитро-розумність у таких випадках не завадить.

Усередину я заходила обережно. Спочатку ногами, бо про них у прислів'ї нічого не сказано, потім протиснулася тулубом і лише наостанок до можливої халепи проник схований під моєю долонею ніс.

«Яке темне „куди не треба“», — подумала я. Про всяк випадок прикрила носика ще однією долонею, щоб випадково в цій темряві не встромити його кудись собі на лихо. Зайвий захист ніколи не буває зайвим. Лише після таких завбачливих розсудливостей я ступила ще крок уперед. Якби мене зараз бачили тато й матуся, то неодмінно похвалили б.

Я хотіла відволіктись, щоб уявити, як мої батьки кажуть добрі слова й інші приємності. Скажуть: «Яка наша Полінка розважлива та кмітлива! З якою обережністю до халеп утрапляє!» І запишаються мною надзвичайною запишатістю.